

MOUNTAINBIKETOCHT IN ANDALUSIË,

NOVEMBER 2002

REISVERSLAG

Curd Verhavert

Maandag 11 november

De wekker gaat. Opstaan op een doordeweekse werkdag om 02.45 uur is een pijnlijke zaak, nu betekent dit schel gerinkel de aanloop naar een vakantiereis waar ik zo naar uitkijk. Je ziet meteen het relatieve van een en ander.

Ik haal Wim op in Desselgem bij Waregem. Terwijl ik zijn fiets op het autorek monteer neemt hij afscheid van Greet. Thuis in Denderleeuw wacht mijn vrouw Iris om ons naar Zaventem te brengen. In de luchthaven is het rustig, het is pas 06.30 uur. Frank is weer de laatste. Op zijn dooie gemak komt hij aangewandeld, aan de ene hand zijn fiets, aan de andere hand vrouw Tine. Het is 06.50 uur.

Op de incheckbalie van Virgin Express kunnen we voor Malaga terecht bij een gezette brunette of bij een knap blondje. Deze laatste krijgt tickets en paspoorten. Plichtmatig somt ze de inpakregels op: banden aflaten, pedalen verwijderen, het stuur 180° draaien. We krijgen de instapkaarten, ze wenst ons 'buen viaje'. Een beetje bezorgd laten we onze fietsen achter op de bagagedienst.

Er zijn slechts een handvol passagiers. Na het opstijgen zweven we boven het wolkendek. Eindelijk komt de hostess, een slanke brunette in rood Virgin-pakje, met het bevoorradingskarretje. Van het volle dienblad mag ik och arme één chocoladekoek nemen. Daarmee stilt de Lowbudget Maatschappij mijn honger niet! We bestuderen het routeschema: in vijf ritten willen we 415 km afleggen.

Geen drie uur na de start hangen we boven Andalusië. Het landschap onder ons lijkt net een omgekeerde eierendoos. Na de landing in Malaga trekken we fietskledij aan. We ontdekken geen schade aan de fiets, we zijn startklaar!

Buiten heet de Spaanse zon ons welkom, het is uitstekend fietsweer. We vinden moeilijk het voorgeschreven traject, we hebben geen detailkaart en de gids "Fietsen in Andalusië" maakt ons niet wijzer. We slaan zomaar rechtsaf. Ik leerde een hoop Spaanse woorden en spreek een jongeman aan: "Buenas dias senior. El camino por Alora por favor". Hij verandert in een spraakwaterval waarvan ik nul de ballen begrijp. Ik probeer het met gebaren en begrijp dat we terugmoeten. Op een soort maïsveld rijdt Wim zich vast en komt vallend in de bruine modder terecht. Na dit fraai begin vinden we toch de juiste route. Kilometer 20. Net voor de brug dienen we volgens het routeboekje naar het station te rijden. Na enkele kilometers op onverharde weg staan we voor een hek.

Kilometer 30. Het landschap wordt heuvelachtig en Frank gaat er hard tegenaan. Wim en ik laten begaan, de weg is nog lang. Plots breekt mijn pedaal. Gelukkig zijn we net in Pizarra. “Buenas dias; biciletta kaput, pedal losgekomenos”. In deze garage kunnen ze het niet lassen: het pedaal is van ‘hierro’ en de arm van ‘aluminium’. Ze sturen ons naar een fietshandel, het blijkt een ijzerwarenwinkel te zijn met fietsverkoop. De verkoper zal het crankstel vervangen, hij heeft er nog eentje in voorraad. Hij demonteert het oude tandwiel, maar het nieuwe past niet. Hij geeft het op, ik betaal de jongeman 10 € voor zijn moeite.

Wat nu? Waar vind je gegarandeerd een echte fietsenmaker? Antwoord: in Malaga! Hoe terugkeren? Met taxi of trein. Een agent van de Guardia Civil weet iets beters. Hij rijdt ons voor naar een garage. Deze is dicht, het is middagsiësta. In een restaurantje bestellen we ‘carne’ met frieten en ‘cerveza’. De garage gaat open om halfvier, er is tijd voor een derde cerveza (33 cl). De twee ervaren garagejongens weten raad. Zij lassen een stukje ‘hierro’ aan het pedaal en verbinden dit met een bout aan de arm. “Gracias senores, gracias”. Ze waarschuwen nog dat dit een noodoplossing is, maar ik vind dit knap werk! Nu pas voel ik het, de ‘cervezas’ bezorgden mij een licht hoofd, maar zware benen.

In de verte ligt ‘Torre de Ahora’. De klim naar het dorp is steil. Daarna volgt de lange klim naar de bergpas in de richting van Ardales, ons eindpunt. Na een pauze beginnen we de bijzonder steile klim. We sleuren ons van bocht naar bocht, het is afzien. Verbeten probeer ik het wiel van Frank te houden. Wim zakt verder weg, hij klimt op eigen tempo.

De zon verdwijnt achter de bergen, het wordt donker. We hebben geen fietslicht maar het is volle maan. “Niet fietsen in het donker”, was de afspraak, maar nood breekt wet. Eindelijk bereiken we de top van de ‘Pico de Grajo’ (1239 m).

Ardales ligt onder ons. Wim en Frank werpen zich als arenden in de diepte. Ik daal af als een bang kuikentje dat voor het eerst het nest verlaat. Ik krijg kramp in de vingers van het remmen. Er is geen fietspad en op de smalle strook naast de berm voel ik me als opgejaagd wild in de autolichtbundels.

Nog even klimmen in Ardales naar het centrum, ik ben kapot en stap naar boven. Na enkele flessen ‘cerveza’ gaan we op zoek naar ‘hostales’. De rondborstige gastvrouw onthaalt ons hartelijk, ze lijkt wel de gravin uit het stripverhaal van Kuifje. De ‘habitacion por tres personas’ met ‘banjo’ op de gang, kost 36 Euro.

We evalueren de voorbije dag in een knus restaurantje. Ondanks veel brute pech haalden we een dagafstand van 75 km. De ‘tapas’ en de riojawijn zijn verdiend.

Dinsdag 12 november

De volgende morgen staan we op met stramme benen en een pijnlijk achterste. Maar na een stevig ‘desayuno’ (‘café solo’ en ‘bocadillo con jambon e queso’) bij de bakker/kruidenier kunnen we er weer tegenaan. In de vallei richting El Burgo fietsen we langs boerderijen, kuddes berggeiten en een spookdorpje met huizenruïnes. Bij de waterval duiken Frank en ik poedelnaakt in het ijskoude

bergwater. Als een paparazzo neemt Wim enkele snapshots. Mijn ‘huevos’ bevriezen het, maar het frisse water deed me goed. Waar kan dit nog in België?

El Burgo is een typisch “pueblo blanco” met mooi dorpsplein en nauwe straatjes. Als gringo’s uit een Mexicaanse western stappen we de ‘bar’ binnen. De joviale señorita met lang zwart haar en karbonkelogen verwacht een bestelling van ‘tres whiskeys’, wij houden het bij cola. Onze route naar Ronda loopt door het ‘Parque Natural de las Nieves’, het infobord toont een geschikte route. In dit prachtig naaldbos met diepe ravijnen moeten we stevig klimmen. Aan de overkant van het park is evenwel geen weg naar Ronda.

Uit het niets verschijnt een witgroene wagen van de Guardia Civil, boswachter Alfonso komt als geroepen. In een Spaans-Engels-Frans mengtaaltje schetsen we het probleem. Alfonso raadpleegt zijn stafkaart, maar vindt geen weg richting Ronda. De enige mogelijkheid bestaat erin dat we ons een weg banen door het ravijn. Met de verrekijker toont hij het: “volg de richting van de ruïneburcht ‘Torre de Figa’!”. Met de fiets op de schouder gaan we het avontuur tegemoet.

De droge rivierbedding is bezaaid met rotsblokken, hier fietsen is uitgesloten. Hogerop volgen we een smal geitenpad. Wanneer het pad stopt, banen we ons een weg door stekelige struiken. Met geschaafde armen en benen vorderen we meter voor meter. Alfonso raamde de afstand tot de ‘Torre’ op 2 à 3 kilometer, maar ons richtpunt komt bijzonder langzaam dichterbij. Enkele meters boven ons ziet Frank een voetpad, maar hierop geraken is een helse karwei. We zakken telkens weg op de keien, het lijkt drijfzand. Met veel teamwork lukt het ons toch. Uitgeput komen we boven aan ‘Torre de Figa’. Hier tekent zich nog geen weg af, we rijden verder door weiden. Voor het gesloten hek van een boerderij horen we dreigend hondengeblaf. We roepen ons de ziel uit het lijf: “Ooolaaa, Ooolaaa!” We klimmen over het hek, de boer is in de schuur aan het werk. Hij geeft te kennen dat we via zijn erf het park kunnen verlaten. Heel toevallig ontmoeten we even verder Alfonso. Bij enkele cervezas bespreken we onze survivaltocht. Nog 10 km afdalen naar Ronda (1900 m), een stadje met veel bezienswaardigs. De brug over het ravijn verbindt de oude Moorse stad met de nieuwe stad. Ronda is ook de bakermat van het stierenvechten; je vindt er de mooiste en oudste arena van Spanje. Ons ‘hostales’ kost 25 Euro. In een restaurantje op een dorpsplein is ambiance, de TV zendt de Champions League match Genk-Real Madrid uit. Na overleg zien we in dat de geplande route volgen niet meer haalbaar is. Morgen fietsen we over El Burgo naar Antequera, een rit van 90 km met stevige hellingen.

Woensdag 13 november

Na de ‘bocadillo’ met ‘café solo’ in een koffiешop, moet ik eerst mijn platte achterband herstellen. We nemen foto’s bij de beroemde brug. Bij het vertrek breekt plots mijn pedaal. Shit shit shit! Enkele straten verder is een fietswinkel. Terwijl een mechaniker mijn fiets repareert slaan wij een babbel met fietshandelaar Jesus Rosada. Deze ex prof uit het Kelme-team toont trots een foto

van hem naast tourwinnaar Miguel Indurain. De beginkilometers richting El Burgo op de gewone asfaltweg zijn lastig. Het giet water, het is bijtend koud. Toch genieten we van het desolate landschap. De weersomstandigheden bemoeilijken de klim van de 'Puerto del Pieta' (1190 m), maar op de top voelen we ons als wielerkampioenen. Als bij wonder verschijnt de zon tijdens de lange afdaling. Op het natte wegdek stort Frank zich naar beneden. Wim en ik dalen langzaam, we genieten van het berglandschap. Beneden ons wacht El Burgo in de zon. Grote bevoorrading na 30 km in de 'supermercado'. Wim zit er een beetje door, hij beslist niet naar Antequera te fietsen. We zien hem terug in Malaga.

Frank en ik fietsen aan hoog tempo door de heuvels. Om halfdrie bereiken we Ardales. We willen de resterende 40 km in twee uur afwerken. Voorbij het prachtige stuwmeer 'Embalse del Guadalhorce' valt er weer te klimmen. Het lijkt alsof we alleen op de wereld zijn, alleen met de fiets en de natuur. Nog 20 km, ik zit er een beetje door, we moedigen elkaar aan. Het tellertje wijst amper 10 km/uur, de duisternis valt in. Plots moet ik alles geven om een dreigende hond af te schudden. Na 90 km fietsen bereiken we Antequera, een van de mooiste 'pueblos blancos' van Zuid-Spanje. We trekken naar 'Hostales Numero Uno'. Het regent opnieuw en we eten in ons 'hostales'. Frank ontvangt een sms'je: Wim vond een veilig onderkomen in Coin. Morgen volgt nog een laatste rit van 60 km naar Malaga. De klim van El Torcal zou bijzonder steil zijn...

Donderdag 14 november

De patroon, een echte fietsfanaat, serveert een stevig 'desayuno': spiegeleieren, 'jambon', 'chorizzo', tomaat en toast.

Vooraleer te vertrekken moet ik mijn platte voorband herstellen. We fietsen de stad uit, het regent, het is koud, mistig en grijs. De weg gaat steil omhoog en blijft stijgen tot de top. Bussen met toeristen en schoolkinderen passeren ons; verklaren ze ons voor gek? Toch klimmen we makkelijker dan de voorbije dagen. Boven, bij het bordje 'El Torcal', is van het maanlandschap met bizarre rotsformaties niets te zien, de mist beperkt het zicht tot twintig meter. Het is ijzig koud, handen en benen zijn verkleumd. In het volgende dorp drinken we warme cécémel.

Nog 25 km naar Malaga. Langs de weg veel citrusplantages en olijfbomen. Om 17 uur ontmoeten we Wim aan de 'Piazza del Torres', tegenover de stierenarena. Bij enkele 'cervezas' vertelt ieder zijn verhaal. Het was een geslaagde fietsvakantie! Morgen bezoeken we Malaga, en zaterdagmorgen vliegen we naar Belgica!

Curd Verhavert

